

ਅਧਿਆਇ 7

ਮੁਰਦਾ ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ

ਰੋਮੀਆਂ 7 ਵਿੱਚ ਵੀ “ਪਵਿੱਤਰੀਕਰਣ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨਵੇਂ ਰੁਤਬੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। 6 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣ ਵਰਤੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੇਏ ਹੋ (ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਓ ਕਰੋ); ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਹੋ (ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਓ ਕਰੋ)। ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤੀਜਾ ਉਦਾਹਰਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹੇ ਗਏ ਹੋ (ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਓ ਕਰੋ)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰੋਮੀਆਂ 6 ਅਧਿਆਇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 7 ਅਧਿਆਇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਹੈ। 7 ਅਧਿਆਇ ਸੰਬੰਧੀ, ਜੌਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੈਂਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਸ਼ਰਾ” ਜਾਂ ‘ਹੁਕਮ’ ਜਾਂ ‘ਲਿਖਤ ਨੇਮਾਵਲੀ’ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ 7 ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚੌਦਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਕਿ 7:1 ਤੋਂ 8:4 ਤੱਕ ਹੈ, ਕੋਈ 35 ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।¹ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7:7)।

ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਰਬੋਤਮ ਤੋਹਫ਼ਾ” ਸਮਝਦੇ ਸਨ।² ਦਾਊਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੱਚੀ ਹੈ, ਉਹ ਭੇਲੇ ਨੂੰ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ 19:7)। ਫਿਰ ਵੀ, ਰੋਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੱਤੀ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਸਨ:

ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੇਗਾ (3:20)।

ਸ਼ਰਾ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (4:15)।

ਸ਼ਰਾ ਭੀ ਆਈ ਭਈ ਅਪਰਾਧ ਬਾਹਲਾ ਹੋਵੇ (5:20)।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਹੇਠ ਹੋ (6:14)।

ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੇਹੜੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਹ 7 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਆਰਜ਼ੀ ਸੁਭਾਅ (7:1-6)

ਵਿਆਹ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ (7:1-3)

‘ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ (ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹਨ) ਭਈ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਸ਼ਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ? ਸੁਹਾਗਣ ਜਦ ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਰਤਾ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਭਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਦੂਏ ਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦੂਏ ਭਰਤਾ ਦੀ ਹੋ ਭੀ ਜਾਵੇ ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਝਮਾਈ ਕੀਤੀ ਭਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਕ ਕੁਆਰੀ ਵਾਂਝ ਅਰਪਨ ਕਰਾਂ।” 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:17 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਾਡੇ “ਮਿਲੇ” ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਹੈ:

ਹੇ ਪਤਨੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਭੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇਹੀ ਦਾ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕਲੀਸਿਯਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਪਤਨੀਆਂ ਭੀ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ। ਹੇ ਪਤੀਓ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਭਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਤੋਂ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਸੁੱਧ ਕਰ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਪਰਤਾਪਵਾਨ ਕਲੀਸਿਯਾ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਲੰਕ ਯਾ ਬੱਜ ਯਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜਿਹਾ ਐਂਗੁਣ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਲਦਾ ਪਲੇਸਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਦੇਹੀ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਭੇਤ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-32)।

ਆਇਤ 1. ਅਧਿਆਇ 7 ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗ ਅਧਿਆਇ 6 ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰੀਕਰਣ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, **ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ?** (ਵੇਖੋ 6:3, 16)। ਹਰ ਵਾਰ, ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

1:13 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ **ਭਰਾਵਾਂ** ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ (7:1, 4)। ਜਦੋਂ ਉਹ 7 ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਮੁੱਦਿਆਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ: **ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹਨ।** ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਪਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੈਗੀ ਡੀਸਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੌਲੁਸ 7 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ “ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ (ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ) ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ” ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ³ (ਵੇਖੋ 7:7)। ਆਇਤ 1 ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਠੀਕ ਸੀ।

ਕਿਹੜਾ ਸਿਧਾਂਤ? **ਭਈ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਸ਼ਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ?** ਅਧਿਆਇ 6 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (6:7 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਫੇਰ ਉਸੇ ਸਚਾਈ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਟੱਲ ਸਚਾਈ ਨੂੰ “ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਬਦਲਣਯੋਗ ਹੈ।”⁴ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਉਨ੍ਹੀਆਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਮੁਰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁਰਮਾਂ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ: ਵਿਆਹ।

ਆਇਤ 2. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸੁਹਾਗਣ ਜਦ ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਰਤਾ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਭਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਈ ਹੈ।** ਇਹ ਆਇਤ “ਕਿਉਂਕਿ” (γάρ, ਗਾਰ) ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ “ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਣ ਵਿਖਾਉਣ” ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ “ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ” (NIV; CEV; NCV; NEB; REB; NLT) ਜਾਂ “ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਲਈ” (JB; AB) ਹੈ। ਆਇਤ 2 ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਾਕ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੁਹਾਗਣ” ਅਸਲ ਵਿੱਚ “ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ” ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ὑπανδρος (ਹੁਪਾਨਡਰੋਸ), ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਬਦ

ਹੈ ਜਿਹੜਾ “ਅਧੀਨ” (ὕπῳ, ਹੁਪੋ) ਅਤੇ “ਮਨੁੱਖ” (ἀνθρώπος, ਐਂਡਰੋਸ, ਏਂਜ਼, ਅਨੇਰ ਤੋਂ) ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ।” “ਪਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਰਾ” (ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, “ਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਰਾ”) ਸਿਰਫ ਉਸ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਧੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤਦ ਤੱਕ ਬੰਨ੍ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੋਕ “ਨਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਵਿਆਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਮੱਤੀ 22:30)।

ਆਇਤ 3. ਆਪਣੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਦੂਏ ਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦੂਏ ਭਰਤਾ ਦੀ ਹੋ ਭੀ ਜਾਵੇ ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਦੋਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਹੋ ਜਾਵੇ” γίνομαι (ਗਿਨੇਮਾਈ) ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁ-ਉਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ “ਬਣਨਾ।” ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣ ਜਾਵੇ”—ਅਰਥਾਤ, “ਵਿਆਹ ਕਰਾ ਲਵੇ” (ਵੇਖੋ KJV; NKJV; NIV)।

ਆਇਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ “ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ” ਜਾਂ “ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ” ਦੀ ਬਜਾਇ, ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ “ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ” ਜਾਂ “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੀ” (ਸੁਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਯੋਨ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ”) ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗਿਨੇਮਾਈ ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਆਇਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਆਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਨੇਮਾਈ ਸ਼ਬਦ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ “ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ” ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ‘ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ’ ਸਧਾਰਣ ਕ੍ਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।⁵ ਫੇਰ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਤਦ ਤੱਕ ਬੰਧੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮੇਏ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ (7:4-6)

‘ਜੇ ਮੇਰੀਓ ਭਰਾਵੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਦੂਏ ਦੇ ਹੋ ਜਾਓ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਦੇ ਜਿਹੜਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਈਏ।⁶ ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ ਤਦ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਸਾਡੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਭਈ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਣ।⁷ ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰੀਤ ਉੱਤੇ, ਨਾ ਕਿ

ਲਿਖਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ ਉੱਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪੌਲੁਸ ਉਸੇ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ—ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਸਕਣ—ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, *ਪਤੀ* ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ *ਪਤਨੀ* ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।⁶ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ *ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਰਨ* ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੈ (6:2, 7, 8, 11)। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ,⁷ ਗੱਲ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ: ਮੌਤ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਆਇਤ 4. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਜੇ ਮੇਰਿਓ ਭਰਾਵੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਦੂਏ ਦੇ ਹੋ ਜਾਓ।** ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, “ਸ਼ਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਪਦ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ NASB ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ “Law” ਲਈ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ “L” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਸੀ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ “ਵਿਆਹੇ ਗਏ” ਸਨ (ਵੇਖੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:32) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ਰਾ “ਵਿਆਹ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ” ਦਾ ਸਿਰਫ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ *ਜਿਵੇਂ* ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਯਕੀਨਨ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ “ਬੱਧੇ” ਹੋਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ 7:6)।

ਹੁਣ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ **ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ** ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਿਕ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23; ਕੁਲੁਸੀਆਂ 1:18; ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:27), ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਗ ਬਣਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਰੋਮੀਆਂ 7:4 ਵਿੱਚ CEV ਅਤੇ TEV ਬਾਈਬਲ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ “ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ” ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੌਲੁਸ “ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਸੀ। AB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ “ਮਸੀਹ ਦੀ [ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ] ਦੇਹ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ . . . ਤੁਸੀਂ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘੋ ਹੋ।” ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:15 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ “*ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ . . . ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਬਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨਾਂ ਸਣੇ*” ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਰੋਮੀਆਂ 7:4 ਵਿੱਚ, NEB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ “ਤੁਸੀਂ . . . ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ।” ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ,

ਤੁਸੀਂ “ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ” ਸੀ। ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ” ਵਾਕ ਉਸ “ਸਚਾਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 6 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਬੇ ਗਏ,’ ਇਹ ਕਿ ‘ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ” (6:4, 5)⁸ ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਹ ਲਿਖਿਆ, “ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।”⁹

“ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ,” ਅਸੀਂ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ।” ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਾਰੇ ਗਏ” ਸੀ? “ਤਾਂ ਕਿ [ਅਸੀਂ] ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੋ ਸਕੀਏ।” ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਥੇ ਗੁਲਾਮ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਇਤ 4 ਵਿੱਚ “ਹੋ ਜਾਓ” ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਇਤ 3 ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਿਆਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ KJV; NKJV; SEB)।

ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ। ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਆਤਮਿਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਖਾਸ ਮਿਲਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡਾ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਹੈ—ਰਹੱਸਮਈ, ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਮਿਲਨ ਜੋ ਸਾਡਾ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਹੈ।¹⁰

ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰਨ ਦਾ ਤਤਕਾਲੀ ਉਦੇਸ਼ ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੋਣਾ (ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ) ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਖ਼ਰੀ ਉਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ: ਤਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ [καρποφορέω, ਕਾਰਪੋਫੋਰੀਓ] ਦੇਈਏ। ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ “ਫਲੇ ਅਰ ਵਧੇ ਅਰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ” (ਉਤਪਤ 1:28)। ਵਿਆਹ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਆਤਮਿਕ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ “ਫਲ ਦੇਣਾ” ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 15:1, 2)।

ਇਹ ਕਿਹੜਾ “ਫਲ” ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ? ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਣਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਕਾਫੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ” ਪੈਦਾ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:1; KJV)। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦਾ ਫਲ ਇੱਕ ਸੰਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਬ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦਾ ਫਲ ਇੱਕ ਸੇਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਫਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਸੀਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 6 ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ καρπος

(ਕਾਰਪੋਸ, "ਫਲ") ਇੱਕ ਆਮ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (6:21, 22 ਵਿੱਚ "ਫਲ" ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ)। ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ, ਆਇਤ 4 ਵਾਲਾ "ਫਲ" ਆਇਤ 5 ਵਾਲੇ "ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ" ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਇਤ 4 ਵਾਲੇ "ਫਲ" ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ "ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਫਲ" ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:11)।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਫਲ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਹੀ *ਰਵੱਈਏ* ਅਪਨਾ ਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਵੱਈਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ "ਪਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਫਲ ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ, ਅਨੰਦ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧੀਰਜ, ਦਿਆਲਗੀ, ਭਲਿਆਈ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਨਰਮਾਈ, ਸੰਜਮ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:22, 23)। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸਹੀ *ਕੰਮਾਂ* ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।¹¹ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੈ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ "ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਜੇਗ ਚਾਲ ਚੱਲੇ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭਾਵੇ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸੁਭ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫਲਦੇ ਰਹੋ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:10)।

ਕੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ "ਕੁਝ ਫਲ" ਮਿਲੇ (1:13)। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ (1:13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣਾ (ਮੱਤੀ 28:19) ਜੀਉਂਦੇ "ਫਲਦਾਇਕ" ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ "ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ" ਆਇਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 19:10) ਅਤੇ ਅਸੀਂ "ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰਨਾ" ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 2:21)।

ਆਇਤ 5. ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ "ਫਲ ਦੇਣਾ" ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ: **ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ ਤਦ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਸਾਡੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਭਈ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਣ।** ਇੱਥੇ "ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ" ਦਾ ਅਰਥ "ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਅਗਾਹਾਂ ਤੋਂ "ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ" ਨਹੀਂ ਸਨ। "ਸਰੀਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ (7:14 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਹੁਣ ਵਾਸਤੇ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੋਚਣਾ ਫਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਆਤਮਿਕ ਹਾਲਤ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, "ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ . . . ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।" ਸ਼ਰਾ ਕਿਵੇਂ "ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ" ਨੂੰ ਜਗਾ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ—ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ—ਅੰਦਰ ਬਾਗੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, "ਤੂੰ ਨਾ ਕਰ," ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਬਗਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ!"—ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 5 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਲੰਕਾਰ ਸਰੀਰਕ ਹਵਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ। (ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਅਲੰਕਾਰ ਲਈ ਯਾਕੂਬ 1:14, 15 ਵੇਖੋ)। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਰਦ ਅਤੇ

ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪ (ਹਰਾਮਕਾਰੀ) ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਅਣਚਾਹਿਆ ਗਰਭ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ,” ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਜਾਗ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਪੇਟ ਅੰਦਰ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਹ ਬੁਰੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ (ਵੇਖੋ REB; JB)। ਜੀਵਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਅਸੀਂ “ਮੌਤ” ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। MSG ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਕੇਵਲ ਗਰਭਪਾਤ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਬੱਚੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦਿਆਂ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।”

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕਦੇ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ” ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਿਰਫ “ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ” ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਸੀ।

ਆਇਤ 6. ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪਾਠਕ “ਪਾਪ ਦੇ ਗੁਲਾਮ” ਸਨ (6:17)। ਪਰ ਹੁਣ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ।** ਕਿਉਂਕਿ “ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ” ਸ਼ਬਦ δουλεύω (ਡੂਲੀਓ) ਤੋਂ ਆਇਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ δουλλος (ਡੂਲੋਸ) ਦਾ ਕ੍ਰਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਗੁਲਾਮ,” ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 6:16-23 ਦੇ ਗੁਲਾਮੀ ਵਾਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਲ ਪਰਤ ਗਿਆ। 7:6 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਹੋ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਆਇਤ 4 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ।” ਹੁਣ, ਆਇਤ 6 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “. . . ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ”—ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੌਲੁਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਦ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ “ਇੱਕ ਯੋਗ ਸਹਾਇਕਣ” ਹੋਵੇ (ਉਤਪਤ 2:18)। ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ “ਸਹਾਇਤਾ” ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਛਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਇਤ 2 ਵਿੱਚ “ਸੁਹਾਗਣ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕ ਮਰਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ।” ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ “ਅਧੀਨ” ਹਾਂ। ਅਫਸੀਆਂ 5 ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸਤਰਤ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹ “ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ” ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ “ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਧੀਨ” ਰਹਿਣਾ ਹੈ (ਅਫਸੀਆਂ 5:23, 24)।

ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜਿਹੜੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਕੋਚਵਾਨ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ [πνεῦμα, ਨਿਊਮਾ] ਦੀ ਨਵੀਂ ਰੀਤ ਉੱਤੇ, ਨਾ ਕਿ ਲਿਖਤ

[*γράμμα, ਗਰਾਮਾ*] ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ ਉੱਤੇ “ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।” ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਆਓ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਈਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕ ਕਈ ਵਾਰ “ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ” ਅਤੇ “ਲਿਖਤ ਦੀ ਸ਼ਰਾ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਲਿਖਤ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਨਾਲੋਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।” ਸਟੈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਭਿੰਨਤਾ ਹੈ” “ਅਖੌਤੀ ‘ਲਿਖਤ’ ਅਤੇ ‘ਆਤਮਾ’ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।”¹² ਡਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ: “ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 2:29; 7:6; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:6-7)।”¹³

ਰੋਮੀਆਂ 7:6 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਭਿੰਨਤਾ “ਨਵੇਂਪਣ” ਅਤੇ “ਪੁਰਾਣੇਪਣ”—ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ CJB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਨਵਾਂ ਰਾਹ” ਅਤੇ “ਪੁਰਾਣਾ ਰਾਹ” ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚਕਾਰ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:7-13; 9:15)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਤਮਾ/ਲਿਖਤ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਿੱਚ, ਰੋਮੀਆਂ 2:29, ਸੰਦਰਭ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਲਿਖਤ” ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (2:29 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:6, 7 ਵਿੱਚ, “ਲਿਖਤ” “ਪੱਥਰਾਂ ਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ”—ਅਰਥਾਤ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੋਮੀਆਂ 7:6 ਵਿੱਚ “ਲਿਖਤ” ਸ਼ਬਦ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 7:7)। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਨਵਾਂਪਣ/ਪੁਰਾਣਾਪਣ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਿੰਨਤਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 6 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਭਿੰਨਤਾ “ਆਤਮਾ” ਅਤੇ “ਲਿਖਤ” ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ. ਡੀ. ਥੋਮਸ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਦੋ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਿੰਨਤਾ ਵਿਖਾਈ ਸੀ, ਪਰ “ਦੋ ਨੇਮਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ” ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਿੰਨਤਾ ਵਿਖਾਈ ਸੀ।¹⁴

ਆਇਤ 6 ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ “Spirit” ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਵੱਡਾ “S” ਪਾਈਏ ਜਾਂ ਛੋਟਾ “s” ਪਾਈਏ। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ “Spirit” ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ “spirit” ਹੈ (KJV; NEB; SEB)। ਅਸੀਂ 8 ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ “spirit” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ “Spirit” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।¹⁵ ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਉਦੇਸ਼ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 8:13, 26)।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਕਟਾਖ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਫ਼ਰਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। “ਲਿਖਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ ਉੱਤੇ” ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ/ਕੰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਧੀਨ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਣ ਦੀ

ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਵਿਧੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਉਸ ਵਿਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਅਸੰਭਾਵਨਾ—ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। “ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰੀਤ ਉੱਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ” (ਜਾਂ “ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਵੇਂਪਣ”) ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਿਰਪਾ/ਨਿਰਜਾ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਧੀਨ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲ ਹਾਲੇ ਵੀ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਰਕੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਬਨਾਮ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ (7:7-25)

ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਅੰਤਹਕਰਨ (7:7-13)

‘ਬੱਸ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀਏ? ਕੀ ਸ਼ਰਾ ਪਾਪ ਹੈ? ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਸਗੋਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਕਹਿੰਦੀ ਭਈ ਲੋਭ ਨਾ ਕਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੋਭ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦਾ।⁹ ਪਰ ਪਾਪ ਨੇ ਦਾਉ ਪਾ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਲੋਭ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਪਾਪ ਮੁਰਦਾ ਹੈ।¹⁰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਸਾਂ ਪਰ ਜਦ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਇਆ ਤਦ ਪਾਪ ਜੀ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ।¹⁰ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਸੀ ਉਹੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।¹¹ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਾਪ ਨੇ ਦਾਉ ਪਾ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਿਆ।¹² ਸੇ ਸ਼ਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਜਥਾਰਥ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ।

¹³ ਹੁਣ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੌਤ ਹੋਇਆ? ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਪਰ ਪਾਪ ਨੇ ਭਈ ਉਹ ਪਾਪ ਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਪ ਅੱਤ ਬੁਰਾ ਠਹਿਰੇ।

ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਸੰਬੰਧੀ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤ 7. ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਵਾਲ-ਅਤੇ-ਜਵਾਬ ਵਾਲਾ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ: **ਬੱਸ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀਏ? ਕੀ ਸ਼ਰਾ ਪਾਪ ਹੈ?** ਅਧਿਆਇ 6 ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ *ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵੱਲੋਂ* ਮੇਏ ਸਨ (6:2, 7, 11)। ਅਧਿਆਇ 7 ਦੇ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ *ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਵੱਲੋਂ* ਮਰ ਗਏ ਸਨ (7:4, 6)। ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੌਲੁਸ “ਪਾਪ” ਅਤੇ “ਸ਼ਰਾ” ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ, **ਕਦੇ ਨਹੀਂ!** (ਵੇਖੋ 6:2, 15)।

ਉਹ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਪਾਪ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸਗੋਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਦਾ।** ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ” (3:20)।

ਆਇਤ 7 ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਅਸੀਂ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ “ਮੈਂ” ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਖ ਇਕਵਚਨ (“ਮੈਂ”) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿੱਜੀ ਹਨ।

ਰੋਮੀਆਂ 7 ਤੇ ਕਾਫੀ ਵਿਵਾਦ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਵਾਦ “ਮੈਂ” ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਖੁਸਰੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਕਿ “ਪੌਲੁਸ ਕਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਬਾਰੇ?” (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:34)। ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਯਕੀਨਣ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਪੁਰਖ ਇੱਕਵਚਨ ਪੜਨਾਵ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।”¹⁶ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭਾਵਕ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰੀਕਾ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਨ। ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਸੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਖਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹ “ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਦਾ,” ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤਾ: **ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਕਹਿੰਦੀ ਭਈ ਲੋਭ ਨਾ ਕਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੋਭ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦਾ।** ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਹੁਕਮ ਲੋਭ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ (ਕੂਚ 20:17)।

“ਲੋਭ” ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਛਾ” (ἐπιθυμία, *ਏਪੀਥੁਮੀਆ*)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬੁਰੀ ਇੱਛਾ¹⁷ (“ਬੁਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ”; 1:24; 6:12) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਫ. ਐਫ. ਬਰੂਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਅਜਿਹੀ ਸੁਆਰਥੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਅੰਦਰ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੜੱਪ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”¹⁸

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੂਚ ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਲੋਭ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਇੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਬਾਰੇ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਤਰਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲੋਭ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ, ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਿਲ ਸੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਬਾਹਰੀ-ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਪਰੋਂ) ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਦੀ ਜੜ: ਲੋਭ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਭ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਉਲਟ ਹੈ। ਲੇਭ ਆਪ-ਸੁਆਰਥੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਪ-ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:5)। ਲੇਭ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, *ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ*, ਜਦ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਦੱਖ ਤੇ ਕੋਟਿਤ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 3:16)।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਹੋਰ ਯੋਖ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 7:11)। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਹਿਦਾਇਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਲੇਭ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਖਤਰੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹੀ ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਇਹ “ਕੁਦਰਤੀ” ਅਤੇ “ਸਧਾਰਨ” ਹੈ। ਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਆਇਤ 8. ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਉੱਤੇ ਲੇਭ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਨੇ ਲੇਭ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਈ। ਇਸ ਲਈ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਭੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ? ਨਹੀਂ, ਖਲਨਾਇਕ ਸ਼ਰਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ *ਪਾਪ ਸੀ*—ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ: **ਪਰ ਪਾਪ ਨੇ ਦਾਉ ਪਾ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਲੇਭ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।** “ਪਾਪ” ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚੋਲੇ ਦੇ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਤਾਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:11; 1 ਪਤਰਸ 5:8), ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮਕਸਦ “ਸ਼ਰਾ” ਅਤੇ “ਪਾਪ” ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨਾ ਸੀ (7:7, 12, 13)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਲੇਭ ਨਾ ਕਰੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲੇਭੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਪ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ *ਮੈਂਕਾ ਪਾ ਕੇ* ਲੇਭ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਫੌਜੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਆਤਮਿਕ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:10-13)। ਸ਼ਬਦ “ਮੈਂਕਾ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ἄφορμῆν (*ਅਫੋਰਮੇ*) ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ “ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; “ਇਹ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।” ਰੋਮੀਆਂ 7:8 ਵਿੱਚ, 11 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ।”¹⁹

ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ “ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ”, ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਪ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ “ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੇਭ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ”—ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਲੇਭ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦਾ ਲੇਭ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ।

ਪਾਪ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ? ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਪਾਪ ਭਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਗਾਇਆ ਸੀ: ਇਸ ਨੇ ਪਾਪ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ; ਇਸ ਨੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਕਰਸ਼ਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਨੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ; ਇਸ ਨੇ ਰੋਮਾਂਚਿਤ “ਖਤਰੇ” ਦੇ ਲਈ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਆਕਰਸ਼ਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਸੌਪ (ਸ਼ਤਾਨ; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3) ਹੱਵਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ (ਉਤਪਤ 3:1)। ਉਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਨਿਆਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਉਤਪਤ 3:4, 5)। ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਹੋਇਆ (ਉਤਪਤ 3:5, 6)।

ਕਿਉਂ ਜੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਪਾਪ ਮੁਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ “ਪਾਪ ਕੁਧਰਮ ਹੈ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:4), ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। NIV ਅਨੁਵਾਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਉਸ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਦਨ ਦਾ ਬਾਗ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਰ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ, ਸੌਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾ ਸਕਦਾ।

ਆਇਤ 9. ਪੌਲੁਸ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਸਾਂ। ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕਦੋਂ “ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜੀਉਂਦਾ” ਸੀ। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਤਰੀਕਾ ਹੈ: ਹੋਰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪੌਲੁਸ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੰਮਿਆ ਸੀ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ “ਜੀਉਂਦਾ”) ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ (“ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਝੋਂ”)। ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ “ਮੁਰਦਾ” ਸੀ, ਪਰ ਉਹ “ਜਿਉਂਦਾ” ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਪੜਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਫਿਰ **ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਇਆ।** ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:15)। ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੈਤਿਕ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਿਚਰਡ ਏ. ਬੇਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਉਸ ਨੇ ਅੱਜ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਲੜਕੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਜੂਲੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ *ਬਾਰ ਮਿਟਜ਼ਵਾਹ* ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ [ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ 13 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ] ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ‘ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”²⁰

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਦੋਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਇਆ,” **ਤਦ ਪਾਪ ਜੀ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ।** ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਪਾਪ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਜਿਉਂਦਾ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ “ਪਾਪ ਜਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ” (NIV) ਅਤੇ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 10. ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 18:5; ਰੋਮੀਆਂ 10:5), ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਨਾਕਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ [ਆਤਮਿਕ] ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 11. ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਗੜਬੜ ਸੀ?

ਨਹੀਂ, ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਸੀ—ਪਰ ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੁਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ *ਇਸਤੇਮਾਲ* ਕੀਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਕਿਉਂ ਜੇ ਪਾਪ ਨੇ ਦਾਉ ਪਾ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ**। ਆਇਤ 8 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਪ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਲੋਭ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਅਧਾਰ” (*ਅਫੇਰਮੇ*) ਬਣਾ ਕੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਆਇਤ 11 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ।

ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ *ἐξουσιασάω* (*ਏਕਸਾਪਤਾਓ*) ਹੈ, ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਧੋਖੇ ਕਰਦਾ (*ἀπατάω*, *ਆਪਾਤਾਓ*) ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੰਬੰਧਕ *ἐκ* (*ਏਕ*) ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। “ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।”²¹

ਮੋਰਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਧੋਖੇ ਦੇ ਕੁੱਝ ਤੱਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ”²² ਜੇਕਰ ਪਾਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ, ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਟੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ “ਬੂਠੇ ਵਾਇਦਿਆਂ ਅਤੇ ਛਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ”:

ਪਾਪ ਨੇ ਹਰ ਵਾਰ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ।

ਪਾਪ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕੇ।

ਪਾਪ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਾਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਇਦਿਆਂ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਬੁੱਧੀ, ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕਤਾ।

ਪਾਪ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।²³

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਨੇ “ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:4-7)।” ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ “ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 26:9), ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:15)।”²⁴ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ “ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।” ਇਹ *ਪਾਪ* ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਨੂੰ *ਮਾਰਿਆ* ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਨੇ।

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: (1) ਇੱਕ ਸਮੇਂ (ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ), ਉਹ “ਜਿਉਂਦਾ” ਸੀ। (2) ਫਿਰ “ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਇਆ” ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ। (3) ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਦੇਣਾ ਸੀ। (4) ਜਦ ਕਿ, ਪਾਪ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾ

ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। (5) ਪਾਪ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ। (6) ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਤਮਿਕ ਮੌਤ ਸੀ। ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਸੀ—ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਕ੍ਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਕ੍ਰਮ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। (1) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ “ਜਿਉਂਦੇ” ਸਨ (2) ਫਿਰ “ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਇਆ”: ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਾਗ ਦੇ ਹਰ ਬਿਰਛ ਤੋਂ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗ ਖਾਈਂ; ਪਰ ਭਲੇ ਬੂਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣ ਦੇ ਬਿਰਛ ਤੋਂ ਤੂੰ ਨਾ ਖਾਈਂ ਕਿਉਂਜੋ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਵੇਂ ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਰੇਂਗਾ” (ਉਤਪਤ 2:16, 17)। (3) ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਜਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੀ: ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਉਤਪਤ 3:22-24.) (4) ਜਦ ਕਿ, ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਨੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 3:1-5; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:14)। (5) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ (3:6)। (6) ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਸੀ—ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ, ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ (ਉਤਪਤ 3:24; 5:5; ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 59:1, 2)।

ਆਇਤ 12. ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਰਿਣਾਮ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ: **ਸੋ ਸ਼ਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ²⁵ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਜਥਾਰਥ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ।** ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਇਤ 7 ਤੋਂ 12 ਆਇਤਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੌਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ 12 ਆਇਤ ਰੈਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਬੇੜਾ ਰੁਕੋ! ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬੂਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ, ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਚੰਗੀ ਹੈ।” ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਆਇਤ 7 ਤੋਂ 12 ਤੱਕ, ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਬਚਾਓ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ (ਵੇਖੋ 7:13)। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਸ਼ਰਾ [ਆਪਣੇ ਆਪ] ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ।”

“ਸ਼ਰਾ ਪਵਿੱਤਰ [ἀγιος, ਹਾਜਿਓਸ] ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ” ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। “ਹੁਕਮਨਾਮਾ . . . ਧਾਰਮਿਕ ਹੈ [δίκαιος, ਡਿਕਾਈਓਸ]” ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। “ਹੁਕਮਨਾਮਾ . . . ਚੰਗਾ ਹੈ [ἀγαθός, ਆਗਾਥੋਸ]” ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਇਤ 12, ਆਇਤ 7 ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਉੱਤਰ ਹੈ: “ਕੀ ਸ਼ਰਾ ਪਾਪ ਹੈ?” ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਬਲਕਿ, ਇਹ “ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਹੈ।”

ਆਇਤ 13. ਆਇਤ 7 ਤੋਂ 12, ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ । ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਵਾਲ-ਅਤੇ-ਜਵਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਫਾਰਮੈਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: **ਹੁਣ**

ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ [ਹੁਕਮਨਾਮਾ] ਕੀ ਮੇਰੇ ਲਈ [ਆਤਮਿਕ] ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ? ਫਿਰ, ਭਾਵੇਂ ਸੁਝਾਅ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ਕਦੇ ਨਹੀਂ! (ਵੇਖੋ 6:2, 15; 7:7)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸ਼ਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਸੀ। ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਪਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ: ਪਰ ਪਾਪ ਨੇ ਭਈ ਉਹ ਪਾਪ ਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਗੱਲ [ਹੁਕਮਨਾਮਾ] ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ [ਆਤਮਿਕ] ਮੌਤ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਾਪ ਅੱਤ ਬੁਰਾ ਠਹਿਰੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਵੇਖ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਿ ਪਾਪ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ “ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਾਪੀ” ਹੈ।

ਪਾਪ ਕਿੰਨਾ ਪਾਪੀ ਹੈ? ਇਹ ਇੰਨਾ ਪਾਪੀ, ਇੰਨਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ਤਾਨੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ, ਧਰਮੀ, ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ, ਅਧਰਮੀ, ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਕਲੇਅ ਨੇ ਪਾਪ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਦੀ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ: “ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਸਨਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਆਦਰਯੋਗ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਮਾਯਾ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। . . . [ਮੈਂ] ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਛੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।”²⁶

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਭਲਿਆਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 50:20), ਜਦ ਕਿ ਪਾਪ ਦਾ ਅਤਿਅੰਤ ਪਾਪੀਪਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬੰਧਨ (7:14-25)

¹⁴ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਆਤਮਕ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ¹⁵ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ¹⁶ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਹ ਚੰਗੀ ਹੈ। ¹⁷ਜੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ¹⁸ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਭਈ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਭਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਰਾਦਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਪਰ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ¹⁹ਜਿਹੜੀ ਭਲਿਆਈ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸਗੋਂ ਜਿਹੜੀ ਬੁਰਿਆਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ²⁰ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ²¹ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਮੈਂ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਦੋਂ ਬੁਰਿਆਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ²²ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ

ਹਾਂ।²³ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਜੋ ਮੇਰਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।²⁴ ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ! ਕੋਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇਗਾ? ²⁵ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਮੈਂ ਆਪ ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਦਾ ਪਰ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ।

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਭਲਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਬੰਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸੂਲ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ” (7:15)। ਅੱਗੋਂ, ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: “ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ! ਕੋਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇਗਾ . . . ?” (7:24)।

ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁੱਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲ ਜਾਨਣਾ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਖੰਡ “ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਵਿਵਾਦ ਪੂਰਨ ਹੈ।”²⁷ ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਇਸ ਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੰਦ।”²⁸ ਆਰ. ਸੀ. ਬੈੱਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 7 “ਸਮੱਸਿਆ ਵਾਲਾ ਅਧਿਆਇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।”²⁹ ਜੇਮਸ ਆਰ. ਐਡਵਰਡਸ ਨੇ ਇਹ ਵਰਣਨ ਵਰਤਿਆ: “ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਤੇਜਨਾ ਸ਼ਿਖਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ।”³⁰

ਸਾਰਾ ਵਿਵਾਦ ਕਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਹੈ? ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 7:14-25 ਵਿੱਚ “ਮੈਂ” ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਨਿਜੀ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ। ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਜਰਬਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ “ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ” (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:6)? ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ-ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚ ਸੀ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਸਨ।

ਦੂਸਰੀ ਅਤੇ ਤੀਸਰੀ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਸੀਹੀ ਲੇਖਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਅਗਸਤੁਸ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਾਠ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ

ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਪੱਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਹਨ—ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਕ੍ਰਮਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਚਰਡ ਰੋਜਰਸ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, “ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਲੋਕ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚੰਗੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਬੰਦ ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।”³¹

ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 7 ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਤਰਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਲੱਗੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੁੱਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨ ਕਿ ਆਇਤ 14 ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ (“ਪਾਪ . . . ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ”; 7:11) ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ (“ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਹਾਂ”; 7:14)। ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸੂਲ ਜ਼ਰੂਰ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਿਰਣਾਇਕ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਹੀ ਅਤੀਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।³² ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਰਤਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਜਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ “ਪਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ” (7:14) ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਉਹ “ਪਾਪ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਿਆ” (6:7; ਵੇਖੋ 6:14)। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ “ਪਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ” ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (7:23); ਪਰ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ “ਪਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ . . . ਛੁਡਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ” (8:2)।

ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 7 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੜਬੜੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਯਹੂਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਯਹੂਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਬਾਰੇ, ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:6 ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਸ਼ਰਾ ਵਾਲੇ ਧਰਮ ਦੀ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼।” ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 23:1 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੀਕ ਪੂਰੀ ਨੇਕਨੀਅਤੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”

ਸ਼ਾਇਦ ਝਗੜਾ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੈ। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਰਸਮ ਜਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, “ਚੰਗੇ ਜ਼ਮੀਰ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ

ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।³³ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕਠੀ ਕੀਤੀ ਅੰਦਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ—ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦਬਾ ਲਈਆਂ ਸਨ। (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 9:9 ਵਿੱਚ ਦੰਮਿਸਕ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਉੱਛਲ ਰਹੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਐੱਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।) ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਮਸੀਹੀ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੇ ਯਹੂਦੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਬਲ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਕੇ, ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਵਿੱਚ ਸਰਵਵਿਆਪਕਤਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਥੌਮਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਮਾਨਵ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਲੇਖ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਪਰਤਾਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।”³⁴ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7:14, 16, 22, 25)। 1 ਤੋਂ 6 ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ “ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ” ਸਨ (7:2) ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਬੁਰੀ ਸੀ। 7 ਤੋਂ 13 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਪ (ਸ਼ਤਾਨ) ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾ ਦਾ *ਇਸਤਮਾਲ* ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ, ਆਇਤ 14 ਤੋਂ 25 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ: ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਾਂ ਸ਼ਰਾ ਉਸ ਪਾਪ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 14. ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ: **ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹਾਂ ਜੋ**

ਸ਼ਰਾ ਆਤਮਕ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ (ਬਹੁਵਚਨ (“ਅਸੀਂ”) ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਆਤਮਿਕ (πνευματικός, ਨਿਊਮਾਟੀਕੋਸ) ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਸੀ (Πνεῦμα, ਨਿਊਮਾ) (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 1:21)। ਜਿਮੀ ਐਲਨ ਨੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਆਤਮਿਕ ਸੀ:

1. ਉਤਪਤੀ ਵਿੱਚ—ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:3-4)।
2. ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ—ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉੱਨਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਈ ਸੀ।
3. ਸੰਬੋਧਨ ਵਿੱਚ—ਇਸਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।³⁵

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ, **ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ: ਪਰ ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।** ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਸੀ: ਸਮੱਸਿਆ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਵਿੱਤਰ, ਧਰਮ ਦੇ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸਨ—ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੰਨ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਸਰੀਰ ਦਾ” σάρκινος (ਸਾਰਕਿਨੋਸ),³⁶ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਾਂਵ σῶμα (ਸਾਰਕਸ, “ਮਾਸ”)।³⁷ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਇੱਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹੈ। *ਸਾਰਕਿਨੋਸ* ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਰੀਰਕ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ”—ਜੋ “ਭੌਤਿਕ, ਸਰੀਰਕ, ਮਨੁੱਖੀ, ਮਾਸਿਕ ਹੈ।”³⁸ KJV ਵਿੱਚ “ਕਾਰਨਲ” ਹੈ, ਜੋ “ਸਰੀਰਕ-ਵਾਸਨਾ” ਦੇ ਲਈ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ, “ਕਾਰਨਲ” ਅੱਜ ਸਧਾਰਨ ਉਪਯੋਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। NIV ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ “ਗੈਰ-ਆਤਮਿਕ” ਸ਼ਰਾ “ਆਤਮਿਕ” ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ *ਸਾਰਕੀਨੋਸ* ਦਾ ਅਰਥ “ਸਰੀਰਕ” ਹੈ, “ਗੈਰ-ਆਤਮਿਕ” ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਹਾਂ,” ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਉਹ ਆਇਤਾਂ ਜੋ ਅੱਗੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਚੁਨੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਪਰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਸੂਲ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਸ਼ਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਸਮੱਸਿਆ ਉਹ ਆਪ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਚਾਰੀ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ “ਪਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।” ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਦਾਸ ਬਜ਼ਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀਕਰਤਾ ਦਾ ਹਥੜਾ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਪਾਪ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ (ਵੇਖੋ 6:6, 17, 20)। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਸਿੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹਨੇਰੇ ਭਰਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 15. ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਲਾਚਾਰੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ: **ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।** ਆਇਤ 15 ਵਿੱਚ “ਕਰਨਾ” ਜਾਂ “ਅਭਿਆਸ” ਦੇ ਲਈ ਤਿੰਨ ਵੱਖ ਵੱਖ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਥੋੜੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਬਦ γινώσκω (ਜੀਨੋਸਕੋ), ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਮਝਣਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ “ਜਾਨਣ” ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੋਲੁਸ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਮਸੀਹੀ ਲੇਖਕ, ਜਾਣਦਾ (ਸਮਝਦਾ) ਸੀ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਲੀ ਆਪਣੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਉਲੀਕ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਮਾਸ ਦਾ ਗੁਲਾਮ, ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਯਹੂਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੋਲੁਸ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾ ਮਨਾ ਕਰਦੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7:7, 8)।

ਆਇਤ 16. ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ: **ਪਰ ਜੇ [ਜਦ ਤੋਂ³⁹] ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉਹ ਚੰਗੀ ਹੈ।** ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪੋਲੁਸ ਦਾ ਤਰਕ ਇੰਨਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ, ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੱਝ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਪੜੀ ਜਾਵੇਗੀ: “ਸ਼ਰਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਝ ਖਾਸ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ’ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਗਲਤ ਹੈ ‘ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ’। ਇਸ ਲਈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ, ਇਹ ਕਬੂਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ—ਕਿ ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ‘ਚੰਗੀ’ ਹੈ।”

“ਚੰਗਾ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ καλός (ਕਾਲੋਸ) ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ “ਨੈਤਿਕ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ,” “ਚੰਗੀ,” “ਮਹਾਨ” ਅਤੇ “ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਯੋਗ” ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।⁴⁰ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਇਹ ਉਲਟ ਹੈ: “ਸ਼ਰਾ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ।”

ਆਇਤ 17. ਪੋਲੁਸ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ “ਪਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ” (7:14)। ਪਾਪ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ: **ਜੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ।** “ਵੱਸਦਾ ਹੈ” ἐνοικέω (ਏਨੋਈਕੋਏ) ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ”।⁴¹ ਪਾਪ (ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ) ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸਾਡੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਈਆਂ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇੰਝ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪੋਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਇਤ 17 ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਆਇਤ 20 ਦੂਸਰੀ ਹੈ: “ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ

ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ।” ਬੰਦ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਇਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪੁਰਾਤਨ ਬਹਾਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ; ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ।”

ਜਦ ਕਿ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਜੀ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਇਤ 15 ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ, ਉਸ ਨੇ “ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ” ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ। ਆਇਤ 16 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੱਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਭਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 2:6; 14:12)। ਫਿਰ, ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ, “ਸੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ?”

ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਗੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਮੈਂ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਆਇਤ 18 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਭਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਅਗਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਸ ਹਿੱਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ “ਭਲਾ ਕਰਨਾ” ਚਾਹੁੰਦਾ (7:21) ਅਤੇ ਉਸ ਭਾਗ ਦਰਮਿਆਨ ਜੋ “ਪਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਾ” ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ (7:23) ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਹ “ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ” (7:22) ਅਤੇ ਆਪਣਾ “ਮਨ” (7:23, 25) ਆਖਦਾ ਹੈ। “ਮਨ” ਵਿੱਚ “ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ” (7:18, 25), “ਮੇਰਿਆਂ ਅੰਗਾਂ” (7:23) ਅਤੇ “ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ” (7:24) ਸਹਿਤ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਪਦਵੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਯੁੱਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਛੇੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (7:23)। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ (ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ) ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ (ਸਰੀਰ) ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।⁴²

ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰੇ ਕੰਮ (ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਮ) ਦਿਲ (ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ) ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 15:18-20)। ਪੌਲੁਸ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਭਾਗ ਸਨ (ਵੇਖੋ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:23) ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ।

ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਅੰਦਰੂਨੀ/ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਸੀ, “ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਰੀਤਿ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਣਹੋਣਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹੈ—ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਿੱਸਾ—ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ।” CJB ਆਇਤ 17 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਪਰ ਹੁਣ ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ “ਅਸਲੀ ਮੈਂ” ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਪ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ।” “ਅਸਲੀ ਮੈਂ” ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਭਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। (ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਕਦੀ ਕਦੀ “ਅਸਲੀ” ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇਗੀ)।

ਆਇਤ 18. ਪੋਲੁਸ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਭਈ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਭਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। “ਕੋਈ ਭਲੀ ਗੱਲ” ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੱਸਦੀ ਸੀ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਚਰਮ ਸੀਮਾ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ “ਭਲੇ” ਨੂੰ “ਸੰਪੂਰਣ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ, ਹਰ ਅਰਥ ਨਾਲ ਭਲੇ” ਦੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 18:19)। ਕਿਉਂਕਿ “ਵੱਸਦਾ” ਹੈ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਰਹੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਭਲਾਈ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਹ ਇਸ ਅਤਿਕਥਨੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ “ਸਰੀਰ” ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ ਅਟਲ ਸੁਭਾਅ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤਿਕਥਨੀ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਤਰੀਕਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 21:25)।

ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਰੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 18 ਵਿੱਚ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ “ਸਰੀਰ” ਦੇ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮ-ਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮਾਸ (ਸਰੀਰ) ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਪੀ ਮਾਸ, ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੋਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਰੀਰ, ਜਾਂ ਦੇਹੀ, ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 8:13)। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ “ਧਰਮ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਬਣਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ” ਸੌਂਪ ਦਿਓ (6:13; ਵੇਖੋ 12:1)।

ਭਾਵੇਂ, 7:18 ਵਿੱਚ, ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਹਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ? ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਰਾਦਾ [ਭਲਾ ਕਰਨ ਦਾ] ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ [“ਅਸਲੀ” ਮੈਂ] ਹੈ ਪਰ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਆਇਤ 19. ਉਸ ਨੇ ਜੋੜਿਆ, ਜਿਹੜੀ ਭਲਿਆਈ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪੋਲੁਸ ਕੋਈ ਵੀ ਭਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ? ਉਹ ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਅਤਿਕਥਨੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਭਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ, ਜੇ ਵੀ ਭਲਾ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਸੀ। ਸਰੀਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ “ਇੱਛਾ” ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। 43 ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਭਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਫਲ ਪਾਇਆ: “ਜਿਹੜੀ ਭਲਿਆਈ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ,” ਸਗੋਂ ਜਿਹੜੀ ਬੁਰਿਆਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਆਇਤ 20. ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜੇ [ਕਿਉਂਕਿ] ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ [ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ]। (7:17 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤ 21. ਜਦੋਂ ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਆਇਤ 14 ਤੋਂ 20 ਦੀ ਦੁੱਖ ਭਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ

ਤੇ ਪੁਨਰ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ: **ਸੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਾਨੂਨ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦ ਮੈਂ ਭਲਿਆਈ** [“ਅਸਲੀ” ਮੈਂ] **ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਦੋਂ ਬੁਰਿਆਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।** ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਬੁਰਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਪਤਰਸ 5:8), ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਭਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (7:18, 19)।

ਸ਼ਬਦ “ਕਾਨੂਨ” νόμος (ਨੋਮੋਸ) ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਬਦ “ਸ਼ਰਾ” ਨੋਮੋਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਇਤ 22 ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਆਇਤ 23 ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ: “ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਨੂਨ,” “ਮੇਰੀ ਬੁੱਝ ਦਾ ਕਾਨੂਨ,” ਅਤੇ “ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਨੂਨ।” ਆਇਤ 25 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕਾਨੂਨ” ਅਤੇ “ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਨੂਨ।” ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ 8:2, 3, 4, ਅਤੇ 7 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਨੂਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ (7:22, 25); ਪਰ 7:21 ਦੇ “ਕਾਨੂਨ [ਸ਼ਰਾ]” ਦੇ ਅਤੇ ਆਇਤ 23 ਵਿਚਲੇ ਵਿਭਿੰਨ “ਕਾਨੂਨਾਂ” ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਨੋਮੋਸ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸੱਤ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਤੁਰੇਤ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੰਜ ਕਿਤਾਬਾਂ
ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਲਿਖਿਤ ਜਾਂ ਅਲਿਖਿਤ
ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਾਨੂਨੀ ਸ਼ਰਤ
ਇੱਕ ਕਾਨੂਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ
ਆਮ ਨਿਅਮ
ਸਥਾਪਤ ਸੁਭਾਅ

ਆਖਰੀ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ “ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਅਮ” ਜਾਂ “ਸਥਾਪਤ ਸੁਭਾਅ” (ਜਿਵੇਂ “ਗੁਰੂਤਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਲ ਦਾ ਨਿਯਮ”) ਵਿੱਚ ਨੋਮੋਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡਰੀ ਭਾਵ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ NASB ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਆਇਤ 21 ਵਿੱਚ “ਕਾਨੂਨ” ਨੋਮੋਸ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਆਇਤ 23 ਵਿੱਚ “ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਸੁਭਾਅ” ਨੋਮੋਸ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਅਤੇ ਦੂਜੇ “ਕਾਨੂਨ” ਹਵਾਲਾ ਆਇਤ 25 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 22. ਪੈਲੂਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕੋੜੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਿਆ, **ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਨੂਨ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।** ਜੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਜਦ ਕਿ, ਇੱਕ ਈਮਾਨਦਾਰ ਯਹੂਦੀ (ਜਿਵੇਂ ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ) ਕੇਲੋ

ਹੇ ਸਕੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਅਸਲੀ” ਪੌਲੁਸ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਦਿਨ ਭਰ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ!” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 119:97)।

ਆਇਤ 23. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ [“ਸਰੀਰ”] ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਨੂਨ ਵੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਕਾਨੂਨ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਬੁਧ (ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ) ਦਾ “ਕਾਨੂਨ” (ਨੋਮੋਸ) ਭਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਮਨ ਦਾ “ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਸੁਭਾਅ” ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ “ਕਾਨੂਨ” ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ (ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ) ਸੀ। ਆਇਤ 23 ਅਤੇ 25 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ “ਕਾਨੂਨ” ਨੂੰ “ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਨੂਨ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।⁴⁴ ਇਹ “ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਸੁਭਾਅ” ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ। ਆਇਤ 23 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਸ਼ੈਲੀ ਜੀ. ਵੈਲਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ “ਗ੍ਰਹਿ-ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ [ਚੱਲਣ] ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।”⁴⁵

ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਯੁੱਧ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਕੀ ਸੀ? ਪੌਲੁਸ ਬੜੇ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ [ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ] ਉਸ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਨੂਨ ਦੇ ਜੋ ਮੇਰਿਆਂ ਅੰਗਾਂ [ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ] ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ (“ਅਸਲੀ” ਪੌਲੁਸ) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਮਾਨਤ ਹੋਇਆ ਸੀ! ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 24. ਹਾਰ ਦੇ ਦਰਦ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢਵਾ ਛੱਡਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਰਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ:⁴⁶ ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ! “ਮੰਦਭਾਗੀ, τολαίπωρος (ਤਾਲਾਆਈਪੋਰੋਸ), ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਅਭਾਗਾ, ਨੀਚ, ਦੁਖੀ।”⁴⁷ ਇਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ “ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ”⁴⁸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਿਢਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਘੱਟ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਥੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ; ਪਾਪ ਕੀਤਾ। NIRV ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਭਿਆਨਕ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ!”

ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਿੱਲਾਇਆ, ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇਗਾ? ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ “ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਛੁਡਾਵੇਗਾ?” ਪਰ ਕੌਣ? ਉਸ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋ ਵਧੀਆ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, “ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ” ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਹਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਪਾਪ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ “ਕੌਣ”—“ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ” ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ-ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ “ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ” ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰੇ।

ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ “ਇਹ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰੀਰ”⁴⁹ ਵਾਕ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਹਨ। ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ “ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ” ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰਾਜਾ ਇਟ੍ਰਸਕੇਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ

ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਰਦਾ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਸੀ।⁵⁰ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ (7:23) ਵਿੱਚ “ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ” ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ “ਕਾਨੂੰਨ” (ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ “ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ”) ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਿਰਫ *ਆਤਮਿਕ ਮੌਤ*—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ ਚੀਕ ਉੱਠਿਆ, “ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇਗਾ?” (NEB)।

ਚਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਆਦਮੀ ਬਚਾਓ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੜ ਰਹੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰਾਮ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਤੁਲਨਾ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਉਸਦੀ ਦੁਵਿਧਾ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮਦਦ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ: “ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ! ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇਗਾ?” ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਖਬਰ” ਨੂੰ ਸਿਖਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ।”

ਆਇਤ 25. ਜੇਕਰ ਦੰਮਿਸਕ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ—ਪਰ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ, ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਇਆ। ਆਇਤ 25, ਅਸੀਂ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾਈਆਂ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਨ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਖਬਰ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਖਬਰ ਵੱਲ, ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: **ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ।** ਦੁਬਾਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਕੁਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ [ਉਹ ਕਰੇਗਾ] ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ” (ਵੇਖੋ CJB; AB; NIRV)। ਇਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ [ਸਾਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ] ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ” (ਵੇਖੋ CEV; NLT; Phillips)। ਦੋਵੇਂ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਇੱਕੋ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ: ਆਤਮਿਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।⁵¹

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਸੰਬੰਧੀ ਚਿੱਲਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ 8 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਕਿ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਦਾਅਵਤ ਦੇ ਸਵਾਦ ਤੋਂ ਚੱਖਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ। ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕੋਫ਼ਮੈਨ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਇਹ ਉਸਤਤ ਦੇ ਰੋਹ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਇਸ ਅਧਿਆਇ . . . ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪੌਲੁਸ ਅਗਲੇ ਅੱਠਵੇਂ [ਅਧਿਆਇ] ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।”⁵²

ਆਇਤ 25 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਕ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਸਿਖਰ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਨਾਲ ਥੋੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: **ਜੇ ਮੈਂ** [“ਅਸਲੀ” ਮੈਂ]

ਆਪ ਬੁੱਧ ਨਾਲ [ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਨੁੱਖ] ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਦਾ ਪਰ ਸਰੀਰ [ਬਾਹਰੀ ਮਨੁੱਖ] [ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ] ਨਾਲ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ। [ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ “ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਸੁਭਾਅ”] ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਅਢੁੱਕਵਾਂ ਮੰਨ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 24 ਆਇਤ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਮੋਡਟ; Phillips)। “ਤਾਂ ਵੀ, ਵਚਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।”⁵³ ਸਟੈਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਆਇਤ 25 ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਡਿਗ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।”⁵⁴

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੌਲੁਸ ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਿਕ ਹਾਲਤ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਬਾਰੇ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕੇ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ! ਇਹੋ ਕਾਰਣ ਹੈ, ਕਿ “ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਖਬਰ ਹੈ;” “ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਖਬਰ” ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਸ ਨੂੰ—ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ! ਇਹ ਅਸੀਂ ਰੋਮੀਆਂ 8 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵੇਖਾਂਗੇ।

ਵਧੀਕ ਅਧਿਐਨ ਲਈ:

“ਸਰੀਰ” (ਸਾਰਕਸ) ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਧਿਐਨ

“ਸਰੀਰ” (*ਸਾਰਕਸ*) ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ 147 ਵਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ 91 ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।⁵⁵ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ (1:3; 2:28; 3:20; 4:1; 6:19; 7:5, 18, 25), ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਬੰਦ 7:14-25 ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰਕਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 8 ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

“ਸਰੀਰ” ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਬੋਲਿਆ “ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।”⁵⁶ ਗਿਰਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾ ਵਿਰੋਧੀ ਮਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੈਸਟਿਕਵਾਦ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਪਾਪੀ ਹੈ—ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਭਲਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਧੁਨਿਕ-ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਲਵਿਨਿਜ਼ਮ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦਾਗ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਧੁਨਿਕ ਅਨੁਵਾਦ *ਸਾਰਕਸ* ਨੂੰ “ਪਾਪੀ ਸੁਭਾਅ” ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ, ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਈਬਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਖੁਦ “ਸਰੀਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ” (ਯੂਹੰਨਾ 1:14; ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:14; 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:2), ਪਰ ਉਹ “ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ” ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:15)।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ *ਸਾਰਕਸ* ਨੂੰ ਕਈ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਇਨ ਦੀ ਸ਼ਬਦ-ਅਧਿਐਨ ਪੁਸਤਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ 13 ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।⁵⁷ ਅਤਿਸਰਲੀਕਰਣ ਦੇ ਖਤਰੇ ਤੇ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਿਤ ਹੋ

ਜਾਵੇਗਾ, ਹਰੇਕ ਵਿਭਿੰਨ ਫਰਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

“ਸਰੀਰ” (*ਸਾਰਕਸ*) ਸ਼ਬਦ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ: ਸਰੀਰਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। 2:28 ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਆਤਮਿਕ “ਸੁੰਨਤ” ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ “ਜੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ।” ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ “ਸਰੀਰ” ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਟਿਸ਼ੂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਭਾਵ ਦਾ “ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” (1:3; 4:1; 9:3, 5) ਇਸਤੇਮਾਲ ਇਸ ਅਰਥ ਨਾਲ ਕੀਤਾ “ਜਦੋਂ ਤਕ ਮਾਸ (ਸਰੀਰ) ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ।” ਆਖਰਕਾਰ, ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ (3:20) ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰਸੂਲ ਨੇ *ਸਾਰਕਸ* ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ—ਜੇ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ (ਮਨੁੱਖ) ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ 6:19; 8:3)।

ਸਾਰਕਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ—ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਾਬਦਿਕ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਆਚਾਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। “ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” (8:4, 5, 12, 13) ਜਿਉਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰਕ ਪੱਧਰ ਤੇ ਜਿਉਣਾ, ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਣਾ। “ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ” ਹੋਣਾ (7:5; 8:8, 9; ਵੇਖੋ 7:14, 18, 25) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸੰਸਾਧਨਾਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਕੇ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ। “ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਨ ਲਗਾਉਣਾ” (8:6, 7) ਅਰਥ ਹੈ ਸਿਰਫ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੇਰ ਸਵੇਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਨ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਪਾਪ ਭਰੇ ਸਰੀਰ” ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਸੀ (8:3)। ਦੂਸਰੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ “ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:19-21)।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ (7:1-14)

ਰੋਮੀਆਂ 7:1-14 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7:7);⁵⁸ ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਕਾਰਜ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਕਈ ਵਾਰ “ਸ਼ਰਾ” ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*ਨੇਮੇਸ*) ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਉਪਘਟ ਦੇ ਨਾਲ (7:1-7, 12, 14)⁵⁹ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਉਪਘਟ ਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (7:1, 2, 7-9)। ਸੋ ਆਓ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।

ਸ਼ਰਾ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ

ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਚੰਗੀ ਹੈ (7:12)। ਇਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰ, ਇਹ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਸੀ (7:7)।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਕਹੇ ਕਿ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦਿਲ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰੋਸ਼ਨੀ ਯੂੜ ਅਤੇ ਗੜਬੜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੇ ਉਸ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਸਕੇਲ ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਤੀਰ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲਘ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਵੱਧ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਕੇਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਪਾਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਲਾ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਡਾਕਟਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਦਮੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ? ਜੇਕਰ ਯੂੜ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਗੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ? ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭਾਰ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਭਾਰ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ?

ਸਾਡੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਰੋਜ਼ਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ"; ਇਹ "ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।"⁶⁰ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਅਰਾਜਕਤਾ ਅਤੇ ਗੜਬੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਾ ਰਹਿਤ ਸਮਾ ਸਵੈ-ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। *ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ* (1) ਸ਼ਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, (2) ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, (3) ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਅਸੀਂ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਰਾਹ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ (4) ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਇਨਾਮ ਦੀਆਂ ਰੂਪ ਰੇਖਾਵਾਂ।

ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਖਤ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਿਦ੍ਰੋਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਪਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਾੜ ਸੀ। ਵਾੜਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾੜ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੱਜ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾੜ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਲਫੈਲਫਾ ਦੇ ਖੇਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਫਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਜਾਨਵਰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਾੜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਫਰੇ ਹੋਈ ਗਾਂ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਛੁਰਾ ਮਾਰਦੇ ਵੇਖਿਆ

ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਫੁਕ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਵੀ “ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,” ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਕੋਈ ਵੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁶¹ ਪੌਲੁਸ, ਗਲਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਅਸਥਾਈ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:19, 23-25)। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਖਰਾ ਸੀ: ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ (3:20)। ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਉਹ ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਿਜ਼ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਰੋਮੀਆਂ 7 ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੇ ਮੇਰਿਓ ਭਰਾਓ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ [ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜਾਈ] ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ” (7:4)। ਫਿਰ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ” (7:6)। ਇੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨੇਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਗਿਆ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:14; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:14, 15; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 7:11-22; 8:7-13; 9:1; 10:9, 10)।

ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਿਵਲ ਅਸੂਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਨੈਤਿਕਕਾਨੂਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੂ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਕਿ ਸਿਵਲ, ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਨਮਾਨਿਤ ਵੰਡ” “ਸੰਦੇਹਯੋਗ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੋਂ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟਿਆ ਸੀ।”⁶² ਸਿਵਲ/ਨੈਤਿਕ ਫਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਦੁਰਪਯੋਗ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਕਿ ਦਸ ਹੁਕਮ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਦਿਲ ਹਨ ਇਹ ਸੱਤਵਾਂ ਦਿਨ ਸਬਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨੇਮ ਦੁਆਰਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 20:8-11)। ਬੁਨਿਆਦੀ ਨੈਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣਾ ਬੇਹਤਰ ਹੈ ਜੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ (ਵੇਖੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਉਤਪਤ 9:6)। ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੇ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਰੱਖੀਏ।” ਇਹ ਅਕਸਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਸਕੀਏ।

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵੀ ਕਾਨੂਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ। ਸ਼ਰਾ ਉੱਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਲੋਕ, ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਵਧਾ ਚੜਾ ਕੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਹੀ ਅਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਬਲਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਨੂਨ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਂ।” ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾ/ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਨੂਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡਾ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ “ਸ਼ਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘਿੁਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:21; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2; ਯਾਕੂਬ 1:25)। ਇਸਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਲੋਕ “ਹੁਕਮਾਂ” ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੋਗੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 14:15)। ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੱਭੋਂ ਕੁਝ ਹੈ।” ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਐਂਟੀਨੋਮਿਅਨਿਜ਼ਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ/ਬਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਬੇਦਾਇਦਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:3, 4; 3:22, 24; 5:2, 3)।

ਉਹ ਕਾਨੂਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਭਵਿੱਖਵਾਈ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:31-34; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:7-13), ਉਹ ਵਸੀਅਤਨਾਮਾ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਤੇ ਮਰਿਆ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:15-17)।

ਸ਼ਰਾ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਬਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾ—ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵੀ—ਸਾਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਪਾਪ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਪ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੀਏ: ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਰਾੜਾਂ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਦਰਾੜਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਾੜਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਮੈਲ ਨੂੰ ਬੇਪਰਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਮੈਲ ਨੂੰ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।⁶³

ਸ਼ਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਪ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਬਣਾ ਸਕੇ- ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਦਯਾ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਲੋੜ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ। ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ

(ਗਲਾਤੀਆਂ 3:24)। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਮੋੜਣਾ ਹੈ।

ਨਿਚੋੜ/ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਸਚਾਈਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਗੌਰ ਕਰੋ:

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏ।

ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਚਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਡਾ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਜੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 3:16; ਲੂਕਾ 13:3; ਮੱਤੀ 10:32; ਮਰਕੁਸ 16:15, 16; ਯੂਹੰਨਾ 14:15)।

ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦੀ (7:1-6)

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਧਿਆਇ 7 ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਸ਼ਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ” (7:1)। ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ: ਸੁਹਾਗਣ ਜਦ ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਰਤਾ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਭਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ “ਛੁੱਟ ਗਈ” ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ (7:2, 3)। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਛੁੱਟ ਗਈ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ *καταργέω* (ਕਟਾਰਜੀਓ) ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਕੜਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਹੀਣ”⁶⁴

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਦਿੱਤੀ: “ਸੇ ਮੇਰਿਓ ਭਰਾਵੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਦੂਏ ਦੇ ਹੋ ਜਾਓ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਦੇ ਜਿਹੜਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਗਿਆ . . .” (7:4)। ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮੁੱਖ ਬਿਆਨ ਹੈ: “ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਮਰ ਗਏ।” ਇਹ ਮੌਤ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ “ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ” (6:3)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਲਈ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ: “ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ ਤਦ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਸਾਡੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਭਈ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਣ।” (7:5)। ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਾਪ ਭਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣਾ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਾਪ ਭਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। 7:8-13 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲੋਭ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਕਸਾਇਆ? ਇੱਥੇ ਕਈ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਲਗੱਡ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ, ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਪਾਪ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, “ਹਾਥੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਨਾ ਸੋਚੋ,” ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਹਾਥੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਥੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਦਿਨ, ਹਫ਼ਤੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ “ਕਿਸੇ ਹਾਥੀ ਬਾਰੇ ਬਾਰੇ ਨਾ ਸੋਚਣਾ” ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਆਵੇਗਾ। ਬਰੂਸ ਨੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਦਸਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ “ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।”⁶⁵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਲ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 37:20), ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿ “ਤੂੰ ਨਾ ਕਰਨਾ” ਹੁਕਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ “ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।”

ਦੂਸਰਾ, ਇੱਕ ਪਾਬੰਦੀ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਖਿੱਚ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਬਾਹਰ ਰਹੋ” ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਨਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਬਾਹਰ ਰਹੀਏ।” ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇਸ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਾਨੀ ਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚੀਏ ਕਿ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਪਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭਲੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਦਰਖਤ ਤੋਂ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ (ਉਤਪਤ 2:16, 17; 3:1-5)।

ਤੀਸਰਾ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਿੰਦੀ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਵੋ, ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਰੋਗਨ ਗਿੱਲਾ ਹੈ। ਨਾ ਛੂਹੋ।” ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ, ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਤਾਜ਼ੇ ਰੋਗਨ ਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਖਰਕਾਰ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਹਾਉਤਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਬਦਚਲਣ ਇਸਤਰੀ ਜਵਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਛੇੜਖਾਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, “ਚੇਰੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਲੁਕਮੀ ਰੋਟੀ ਸੁਆਦਲੀ ਹੈ!” (ਕਹਾਉਤਾਂ 9:17)। ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਨੂੰ “ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ

ਕਾਮਨਾਂ . . . ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਰਣ . . . ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ” (7:5)। “ਪਰ ਹੁਣ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ” (7:6) “ਛੁੱਟ ਗਏ” ਲਈ ਉਹੇ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਹੜਾ 2 ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੁਹਾਗਣ ਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ “ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ” ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੁਣ “ਰੱਦ” ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ” (7:6; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। “ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ” ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੋਲਿਆ “ਜਿਹ ਨੂੰ ਨਾ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ, ਨਾ ਅਸੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕੇ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:10)। ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕ ਉਸ ਬੰਧਨ ਦੇ “ਜੂਲੇ” ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ? ਆਇਤ 4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ “ਮਸੀਹ [ਸਲੀਬ ਚੜਾਏ ਗਏ] ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਬੰਧੋਂ ਮਰ ਗਏ” (7:4)। ਉਹ ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ, ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਸਨ।

ਨਵ-ਵਿਆਹਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ (7:1-6)

7:1-6 ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਪੱਧਰ ਤੇ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਆਰੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਇੰਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੰਝ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨਾਲ “ਵਿਆਹੇ ਜਾਣ” ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ (ਕਲੀਸਿਆ) ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਇੰਝ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੇਮ ਨਾ ਬੰਨਿਆ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਦਾ ਨਾਮ “ਨਵ-ਵਿਆਹਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ” ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਆਤਮਿਕ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁੱਝ ਸਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-23 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਤੇ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-33, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਤੇ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:32), ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਪਤੀ / ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਰੋਮੀਆਂ 7:1-6 ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀ ਜੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ (ਜੋ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ) ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਾਠ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਵੋ (7:2-4)। ਪਹਿਲਾ ਨਿਅਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 7:1-6 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਪੂਰਣ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ *ਜੀਵਨ ਭਰ* ਦੇ ਲਈ ਹੈ। “ਸੁਹਾਗਣ ਜਦ

ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਭਰਤਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। . . . ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਦੂਏ ਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾਵੇਗੀ” (7:2, 3)। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੀ ਜਿਹੜਾ “ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ” (7:4), ਪੈਲੂਸ ਬਸ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਆਤਮਿਕ ਵਿਆਹ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਸਦੀ ਆਇਤ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਹੈ, . . . ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਮਰੇ” (6:9)।

ਵਿਆਹ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਤੇ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਾਨੂਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 19:3-9),⁶⁶ ਪਰ ਪੈਲੂਸ ਅਪਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ: *ਵਿਆਹ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਲਈ ਹੈ!* ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਅਕਸਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ “ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੀਏ” ਜਾਂ “ਮਰਦੇ ਦਮ ਤੱਕ” ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ “ਰਿਵਾਇਤੀ” ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ-ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਦਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਜਿਹੜਾ ਅੰਤ ਤੋੜੀ ਸਰੋਗਾ ਸੋਈ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ” (ਮੱਤੀ 10:22; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਵਫਾਦਾਰ ਰਹੋ (7:3)। ਇਸ ਬੰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਫਾਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ: “ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਦੂਏ ਦੀ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾਵੇਗੀ” (7:3)। ਵਾਕ *ἡγιασμένοι* (ਕਰੇਮਾਤੀਜ਼ੇ), “ਸਦਾਵੇਗੀ”, ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ *ਸਰਵਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ* ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਲਿਪਸ ਵਿੱਚ ਹੈ “ਉਹ ਵਿਭਚਾਰ ਦਾ ਕਲੰਕ ਆਪਣੇ ਤੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।”

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ, ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹੋਣਾ ਸੀ; ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ “ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜ਼ਨਾਹ ਕੀਤਾ” (ਨਿਆਈਆਂ 2:17; ਵੇਖੋ 8:33; 1 ਇਤਹਾਸ 5:25)। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਤਮਿਕ ਜ਼ਨਾਹ ਦੇ ਅਪਰਾਧੀ ਠਹਿਰੇ (ਵੇਖੋ ਰਿਜ਼ਕੀਏਲ 23:37)। ਅਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਿਕ ਜ਼ਨਾਹ ਦੇ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ? ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ—ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ—ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਕੇ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਹੇ [ਆਤਮਿਕ] ਵਿਭਚਾਰਣੇ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਭਈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮਿੱਤ੍ਰਚਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵੈਰ ਹੈ? ਫੇਰ ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਹੋਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵੈਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਯਾਕੂਬ 4:4)। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਕੋਈ ਪਿਉ ਯਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਯਾ ਧੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ” (ਮੱਤੀ 10:37; ਵੇਖੋ 6:33)।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ,

ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲ ਤੋੜਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਉਹੋ ਜਿਹੀ "ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ" ਦੁਲਹਨ ਬਣੀਏ, ਜਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:27)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਮੁਰਨੇ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, "ਤੂੰ ਮਰਨ ਤੋੜੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁਕਟ ਦਿਆਂਗਾ" (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:10)।

ਫਲਵੰਤ ਹੋਵੋ (7:4, 5)। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ "ਵਿਆਹੇ ਗਏ" ਹਾਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਲਵੰਤ ਹੋਈਏ ਅਤੇ "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਈਏ।" ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਇਸੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਾ ਫਲ ਦਿਓ" (ਯੂਹੰਨਾ 15:8); "ਹਰੇਕ ਟਹਿਣੀ ਜਿਹੜੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਰ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ [ਪਰਮੇਸ਼ਰ] ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਹ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ" (ਯੂਹੰਨਾ 15:2)। ਜੈਨ ਮੈਕਆਰਥਰ, ਜੂਨੀਅਰ, ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ "ਫਲਹੀਣ ਮਸੀਹੀ ਸੱਚਾ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"⁶⁷

7:4 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਵਾਕ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਅਚਾਣਕ ਹੀ ਮੱਧਮ ਪੁਰਸ਼ ("ਤੁਸੀਂ") ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ("ਅਸੀਂ") ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ: ". . . ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਦੂਏ ਦੇ ਹੋ ਜਾਓ . . . ਤਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਈਏ" (ਤਿਰਛੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਇਤ 5 ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ: "ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਸਾਂ ਤਦ ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ . . . ਸਾਡੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਭਈ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇਣ" (ਤਿਰਛੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਚੇਤੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਪਰਿਵਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਨਾਲ "ਬੱਧ" ਹੋਇਆ ਸੀ (7:6), ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 26:9)। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਉਸ ਕੋਲ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਮੌਤ ਲਈ ਹੀ ਫਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਲੀਬ ਚਾੜ੍ਹੀ ਗਈ ਦੇਹ ਸਦਕਾ, ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਿਆ—ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਫਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ!

ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੋ (7:6)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਰਵੱਈਆ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਰੋਸ ਕਰੀਏ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ? ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ! ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਬਸ ਉਹੀ ਕਰੀਏ ਜੋ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਵੋ (7:6)। ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਬੰਧ ਦਾ ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ: "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ

ਇਹੋ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਾਖੁਸ਼ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਰਨਾ ਹੀ *ਪਵੇਗਾ* ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਇਹੋ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ" ਤੋਂ "ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ" ਵਾਲੇ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਦੀਆਂ *ਸ਼ਰਤਾਂ* ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁੜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਥਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਤੀ ਦੀਆਂ *ਇੱਛਾਵਾਂ* ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ" (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:19; KJV)। ਡੀ. ਸਟੂਅਰਟ ਬ੍ਰਿਸਕੋ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਬ੍ਰਿਸਕੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਕਿ "ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ '*ਲਿਖਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ*' ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਰੁੱਖਾ ਅਤੇ ਰੋਸ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਦ ਕਿ '*ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰਾਤ*' ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਉਤੇਜਿਤ ਅਤੇ ਸਵੈਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"⁶⁸

ਨਿਚੋੜ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ, ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਵਿਆਹੋ ਹੋਏ ਹੋ। ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਾਉਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਿਆਹੋ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹੋ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ "ਸਾਥੀ" ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਆਰਥੀ ਚਾਹਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਪਰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਆਹੋ ਹੋ।

ਦੂਜੀ, ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਸਦੀਪਕ ਅਨੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇਵਲ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹੋ ਜਾ ਕੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ *ਕਲੀਸੀਆ* ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਹੈ; *ਕਲੀਸੀਆ* ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਏ ਗਏ ਹਨ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:23, 25; ਕਰਤਬ 20:28)। ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਉਦੋਂ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (6:3, 4, 17, 18)। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੁਹਾਨੂੰ *ਕਲੀਸੀਆ* ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਕਰਤਬ 2:36-38, 41, 47; KJV; ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:13); ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਜਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਾਂਗਾ ਕਿ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ।

ਤੀਜੀ (ਅਤੇ ਇਸ ਚਰਚਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹੋ ਹੈ), ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ *ਜੀਵਨ ਵੀ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ* ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ (ਉੱਨੀ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ "ਸਿਆਣੀ" ਉਮਰ ਵਿੱਚ) ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਦਿਆਂ ਪੰਜਾਹ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਵਿਆਹੋ ਜਾਣ ਦਾ

ਦਰਅਸਲ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ) ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਪਾਠ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ: ਵਚਨਬੱਧਤਾ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਫਲਵੰਤਤਾ, ਮਦਦਗਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ।

ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਪਤੀ (7:4)

ਸ਼ਰਾ ਨਾਲ "ਵਿਆਹੇ" ਜਾਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ? ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਿੱਦੀ ਸਿੱਧਤਾਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਵਾਨ ਦੁਲਹਨ ਹੋ। ਉਹ ਬੁਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਸਿੱਧ" ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਸਿੱਧਤਾ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਮਦਰਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 3:10)। ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੇ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰੇਕ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਸ਼ਰਾ ਨਾਲ "ਵਿਆਹੇ ਜਾਣਾ" ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਗਾਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ; ਇਹ ਵਿਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਚਿਰਸਥਾਈ ਸਮਾਧਾਨ, ਕੋਈ ਸੱਚੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਮਸੀਹ ਨਾਲ "ਵਿਆਹੇ ਜਾਣਾ" ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਮਸੀਹ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਹਾਂ, ਸ਼ਰਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੇ ਸਿੱਧ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:15; 9:14)। ਕੀ ਮਸੀਹ ਉੱਨੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿੰਨੀਆਂ ਸ਼ਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ? ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:27, 28; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:27)। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਫਰਕ ਕੀ ਹੈ? ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਐਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੀ ਖਾਤਰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25)। ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ।

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜੰਗਾਂ (7:14-25)

ਆਦਿ ਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਚਰਮ ਉਦਾਹਰਣ ਰੇਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀ ਡਾਕਟਰ ਜੈਕਲ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਹਾਈਡ ਦੀ ਪੁਰਾਤਨ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।⁶⁹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਇੱਕ

“ਪੱਛਮੀ” ਫਿਲਮ ਦਾ ਮਿਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਦਾਰ ਇੰਡੀਅਨ ਹੀਰੋ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ। ਬੁਰਾ ਕੁੱਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ . . . ਜਿੱਤਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?” ਪਹਿਲਾਂ ਹੀਰੋ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ”; ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ‘ਤੇ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ: “ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਆਂਦਾ ਹਾਂ।”⁷⁰

ਹਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚਾਹਤ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੇਵਲ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚਾਹਤ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ—ਇੱਕ ਅਜੇਹੀ ਚਾਹਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚਾਹਤ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜੰਗਾਂ ਦੇ ਐਨਾ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਭਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕੀਏ।

ਕੰਟ੍ਰੀ ਗਾਇਕ ਜੋਨੀ ਕੈਸ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਐਲਬਮ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਵਰ ‘ਤੇ ਦੋ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਛਾਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਕਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕੁੱਤਾ ਚਿੱਟਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਾਲੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਕੈਸ਼ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕੁੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ: “ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਸਾਂ, ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਬਣਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ, ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਿਆ।”⁷¹ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, “ਕਾਸ਼ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉੱਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।”⁷²

ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਆਸ (7:14-25)

ਰੋਮੀਆਂ 7:14-25 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਵਿਫਲ ਹੋਣਾ ਪੱਕਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਛੁਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ, “ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।”

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਵਿਹਾਰਕ ਪਾਠ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਆਸਹੀਣ ਹੈ। ਉਹ ਆਖਦੇ ਹਨ, “ਜੇਕਰ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਤਨ ਵੀ ਕਿਉਂ ਕਰਾਂ?” ਪਰ ਉਹ ਆਇਤ 25 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨ ਆਸਹੀਣ ਹੈ—ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭਕੁਝ ਸੰਭਵ ਹੈ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:13; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 10:27)!

ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੇਦਿਲੇ ਜਤਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਿਬ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।⁷³ “ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜੇਤੂ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ

ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਵੀ ਇਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ ਜੂਝਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ।” ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ 24 ਅਤੇ 25 ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਰ ਪੌਲੁਸ ਲਈ “ਠੀਕ” ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ (8:37)।

7:14-25 ਤੋਂ ਕਈ ਮੁੱਲਵਾਨ ਪਾਠ ਸਿੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ:⁷⁴

ਇਕੱਲਾ ਗਿਆਨ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ (ਅਸੀਂ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਹੱਲਸ਼ੇਰੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ); ਪਰ ਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤੋਂ ਭਰੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ”; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਕੱਲਾ ਸੰਕਲਪ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਫਲ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।” ਪੌਲੁਸ ਸਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰੀ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕੀਤੀ—ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਕੱਲੀ ਰੋਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ “ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ” ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ (7:24), ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਰੋਗ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਲੈਣਾ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਸੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।⁷⁵

ਆਸ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਾਠ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਆਸ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਹੋਵੇ!” (7:25)। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਖਬਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਬਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ!

ਸਮੱਸਿਆ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੀ ਗਈ (7:14-25)

ਪੀਨਟਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਰਟੂਨ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਹ ਛਪਿਆ ਸੀ: ਚਾਰਲੀ ਬ੍ਰਾਉਨ ਲੂਸੀ ਦੇ “ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ” ਵਾਲੇ ਸਟੈਂਡ ‘ਤੇ ਆਇਆ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਚਾਰਲੀ ਬ੍ਰਾਉਨ, ਫਿਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ?” ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।” ਚਾਰਲੀ ਬ੍ਰਾਉਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ, “ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਮਸ਼ਵਰਾ ਦੇਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ; ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸਮੱਸਿਆ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।”⁷⁶ ਜੇ ਲੂਸੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਕੀਤਾ: ਇਸ ਨੇ ਸਮੱਸਿਆ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿਰਸਥਾਈ ਸਮਾਧਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਰੇਮੀਆਂ 7 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਜੇਕਰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਬਾਰੇ ਜੋ ਆਖਿਆ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਸਮੱਸਿਆ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦੇਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਸਕਦੀ। ਸਰੀਰਕ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ—ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ—ਸਿੱਧਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਹੈ (7:25)। ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇਹੋ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, "ਮੈਂ ਕਿੱਡਾ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ!" (7:24)।

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਰਾਹੀਂ ਮਜਬੂਤ ਕੀਤੇ ਗਏ (7:14-25)

14 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 25 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਹੇਠ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਬਲ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਬਣਨ ਦਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ "ਮੈਂ" ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਪਰੀਤ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ 7 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਲਾ "ਮੈਂ" ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਧਿਆਇ 8 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ "ਮੈਂ" ਕੀ-ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪਾਠ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਬਿਲਕੁਲ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮਸੀਹੀ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬਲ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਰਬਲਤਾ (7:14)

ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ਨੂੰ—ਕਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਜਵਾਬ ਨਮੂਨੇ ਨੂੰ—ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਕਾਪੀ ਤਿਆਰ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੇਂਟ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੈਨਵਸ 'ਤੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੈਨਵਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਜਿਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਤੁਸੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਸਮੱਸਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸੀਮਿਤ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਾ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ—ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ "ਨਕਲ ਕਰੋ" (ਇਸ ਦਿਆਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ)। ਉਸ ਨੇ ਪੂਰੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ; ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਕਸੌਟੀ 'ਤੇ ਖਰਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰਿਆ। ਇੱਥੇ ਗਲਤੀ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਦੀ ਸੀ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜੈਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੈਟ, *ਦ ਮੈਸੇਜ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼: ਗੈਡਜ਼ ਗੁਡ ਨਿਊਜ਼ ਫਾਰ ਦ ਵਰਲਡ*, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੁਡੇ (ਡਾਉਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1994), 189. ²ਜੇਮਸ ਆਰ. ਐਡਵਰਡਸ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਪੀਬੋਡੀ, ਮਾਸਾਚੂਸੈਟਸ: ਹੈਂਡਰਿਕਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1992), 186. ³ਲੈਰੀ ਡੀਸਨ, "ਦ ਰਾਇਚਸਨੈਸ ਆਫ ਗੈਡਜ਼": ਐਨ ਇਨ-ਡੈਪਥ ਸਟੱਡੀ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼, ਸੋਪਿਆ ਸੰਸਕਰਣ (ਕਲਿਫਟਨ ਪਾਰਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ: ਲਾਇਫ ਕਮਿਊਨੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, 1989), 182. ⁴ਸਟੈਟ, 193. ⁵ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ, *ਦੀ ਏਪਿਸਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼* (ਗ੍ਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 271-72, ਨੰਬਰ 10. ⁶ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ "ਤਰਕ ਦੀ ਕਮੀ" ਲਈ ਪੈਲੂਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਰਹਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਰਕ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨੀ ਕਿੰਨੀ ਦਿਲੇਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ! 'ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਤਨੀ "ਪਤਨੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਰਦੀ" ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਔਰਤ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਅਗਾਂਹ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ⁷ਮੌਰਿਸ, 273. ⁸ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ, *ਦ ਲੈਟਰ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼*, ਸੋਪਿਆ ਸੰਸਕਰਣ, ਦ ਡੇਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ (ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 93. ⁹ਡੀ. ਮਾਰਟਿਨ ਲੇਇਡ-ਜੇਨਸ, *ਰੋਮਨਜ਼: ਐਨ ਐਕਸਪੋਜੀਸ਼ਨ ਆਫ ਰੈਪਟਰਸ 7:1 — 8:4* (ਗ੍ਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜੋਡਰੇਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1973), 51-54.

¹¹ਜੈਨ ਮੈਕਆਰਥਰ, ਜੂਨੀਅਰ, *ਰੋਮਨਜ਼ 1 — 8*, ਦ ਮੈਕਆਰਥਰ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਮੂਡੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1991), 362. ¹²ਸਟੈਟ, 196. ¹³ਡਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਐਨ ਆਈ ਵੀ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜੋਡਰੇਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 2000), 221. ¹⁴ਜੇ. ਡੀ. ਥੋਮਸ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰਪਨੀ, 1965), 50 (ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ¹⁵ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ "spirit" (ਛੋਟਾ "s") ਲਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਆਤਮਾ" ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਪਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ "ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਵੇਂਪਣ ਵਿੱਚ"। ¹⁶ਮੌਰਿਸ, 277. ¹⁷ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ "ਇੱਛਾ" ਅਤੇ "ਇੱਛਾਵਾਂ" ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਚੰਗੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣ (9:18; 10:1)। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁸ਐਫ. ਐਫ. ਬਰੂਸ, *ਦ ਲੈਟਰ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼*, ਦੂਜੀ ਜਿਲਦ, ਦ ਟਿੱਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 140. ¹⁹ਡਬਲਿਊ. ਈ. ਵਾਇਨ, ਮੈਰਿਲ ਐਂਡ. ਅੰਗਰ, ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਵਾਇਨ, ਜੂਨੀਅਰ, *ਵਾਇਨਜ਼ ਕੰਪਲੀਟ ਐਕਸਪੋਜੀਟਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਓਲਡ ਐਂਡ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਰਡਜ਼* (ਨੈਸਵਿਲ: ਥੋਮਸ ਨੈਲਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1985), 440. ²⁰ਰਿਚਰਡ ਏ. ਬੇਟ, *ਦ ਲੈਟਰ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰਪਨੀ, 1969), 94.

²¹ਵਾਇਨ, 151 (ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ²²ਮੌਰਿਸ, 283. ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 12:9, ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੈ "ਜੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਖੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ" (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:11; 11:14; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:11)। ²³ਬਰੂਸ ਬਰਟਨ, ਡੇਵਿਡ ਵੀਰਮਨ, ਅਤੇ ਨੀਲ ਵਿਲਸਨ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਲਾਇਫ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਵੀਹਟਨ, ਇਲਿਨੋਇ: ਟਿੱਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1992), 138. ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਬਿੰਦੂ ਬਾਰਕਲੇਅ, 96 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ²⁴ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਅਤੇ ਫਿਲਿੱਪ ਵਾਏ. ਪੈਂਡਲੀਟਨ, *ਥਸਲੋਨੀਅਨਸ, ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਸ, ਗਲੋਸੀਅਨਸ ਐਂਡ ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਸਿਨਸਨੇਟੀ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ, ਮਿਤੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ), 353. ²⁵ਜ਼ਾਇਦ ਪੈਲੂਸ ਨੇ "ਸ਼ਰਾ" ਅਤੇ "ਹੁਕਮਨਾਮਾ" ਨੂੰ ਅਦਲ-ਬਦਲ ਕੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਸ਼ਰਾ" ਸੰਪੂਰਨ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਹੁਕਮਨਾਮਾ" ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ²⁶ਬਾਰਕਲੇਅ, 97. ²⁷ਮੂ, 233. ²⁸ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਮੈਕਗਾਰਵੇ, "ਰੋਮਨਜ਼ 7 ਵਨਜ਼ ਮੋਰ," *ਸਾਊਥਵੈਸਟਰਨ ਜਰਨਲ ਆਫ ਬੀਐਲੋਜੀ* (ਪਤਨ 1976): 31.

²⁹ਆਰ. ਸੀ. ਬੈਲ, *ਸਟੱਡੀਜ਼ ਇਨ ਰੋਮਨਜ਼* (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਫਰਮ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1957), 63. ³⁰ਐਡਰਵਰਡਜ਼, 184.

³¹ਚਿਚਰਡ ਰੋਜਰਸ, *ਪੇਡ ਇਨ ਫੁਲ: ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਰੋਮਨਜ਼* (ਲੰਬੋਕ, ਟੈਕਸਾਸ: ਸਨਸੈਟ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2002), 103. ³²ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਮੱਤੀ 17:11 ਅਤੇ 17:12. ³³ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਸਤ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗਤਬਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ (ਵੇਖੋ 10:1-4)। ³⁴ਬੋਸਮ, 51-52. ³⁵ਜਿਮੀ ਐਲਨ, *ਸਰਵੇ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼*, 7ਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ (ਸਰਸੀ, ਆਰਕਾਂਸਾਸ: ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, 1994), 72. ³⁶ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਸਤਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਤ ਸ਼ਬਦ *σαρκικός* (*ਸਾਰਕੀਕੋਸ*), ਪਰ ਖਰੜੇ ਦਾ ਸਬੂਤ *ਸਾਰਕੀਨੇਸ* ਦਾ ਪੱਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਾਨ ਹਨ। ³⁷ਵੇਖੋ *ਵਧੀਕ ਅਧਿਐਨ ਲਈ: "ਸਰੀਰ" (ਸਾਰਕਸ) ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਧਿਐਨ*, ਪੇਜ 176-177. ³⁸ਵਾਲਟਰ ਬਚਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟ੍ਰੇਚਰ*, ਤੀਸਰਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ। ਫਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਿਯੂ. ਡੈਂਕਰ (ਸਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ ਆਫ ਸਿਕਾਗੋ, 200), 914. ³⁹ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਨਿਯਮਬੱਧ ਵਾਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ "ਜੇਕਰ" ਦਾ ਅਸਲੀ ਅਰਥ "ਜਦੋਂ" ਹੈ। ⁴⁰ਬਚਰ, 504.

⁴¹ਵੇਖੋ ਉਪਰੋਕਤ, 338; ਐਡਰਵਰਡਜ਼, 192. ⁴²ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਅੰਦਰੂਨੀ/ਬਾਹਰੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:16; ਅਫਸੀਆਂ 3:16), ਇੱਕ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਉਲਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ⁴³ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:13 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੀ "ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ" ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ⁴⁴ਆਇਤ 23 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਤਿੰਨ ਵੱਖੋ ਵੱਖ "ਕਾਨੂਨਾਂ" ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ "ਮੈਂਬਰ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਕੋ "ਕਾਨੂਨ" ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋਣ। ⁴⁵ਐੱਚ. ਜੀ. ਵੈਲਜ਼, *ਦ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ ਮਿਸਟਰ ਪੈਲੀ* (ਨਿਊਯਾਰਕ: ਡੱਫ਼ੀਡਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1909), 6. ⁴⁶ਰੋਜਰਸ, 108. ⁴⁷ਬਚਰ, 988. ⁴⁸ਸੀ. ਜੀ. ਵਿਲਕ ਐਂਡ ਲੀਬਾਲਡ ਗ੍ਰਿਮ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੋਧ., ਜੇਸੇਫ ਰੈਨਰੀ ਥਾਯਰ (ਏਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਕਲਰਕ, 1901; ਮੁੜ ਛਾਪਿਆ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁੱਕ ਹਾਊਸ, 1977), 614. ⁴⁹ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ "ਮੌਤ" ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ⁵⁰ਬਰੂਸ, 147; ਵੇਖੋ ਵਰਜਿਲ *ਏਨੀਇਡ* 8.485-488.

⁵¹ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਆਇਤ 24 ਵਿਚਲੇ "ਮੌਤ ਦੇ ਸਰੀਰ" ਵਿਆਖਿਆ "ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਹੀ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਣਾ" ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ 7:25 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਰੀਰਕ ਜੀ ਉੱਠਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 8:11; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:53-57)। ਸ਼ਾਇਦ, 7:25 ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਸੀਮਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਤੱਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ⁵²ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕੇਫ਼ਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਰੋਮਨਜ਼* (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਫਰਮ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1973), 275. ⁵³ਮੈਕਗੋਰਵਨ, 34. ⁵⁴ਸਟੈਟ, 214. ⁵⁵ਮੌਰਿਸ, 274. ⁵⁶ਕਤ., 293. ⁵⁷ਵਾਇਨ, 242-43. ⁵⁸7:8-13 ਦੇ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, "ਹੁਕਮਨਾਮਾ" ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਲੇਡ ਨਾ ਕਰ (7:7)। ⁵⁹ਗ੍ਰੀਕ ਸ਼ਬਦ (*ἐντολή*, ਐਂਟੋਲੇ), "ਹੁਕਮਨਾਮਾ" ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ "ਕਾਨੂਨ" ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਉਪਪਦ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (7:8-13)। ⁶⁰ਰੋਜਰਸ, 101.

⁶¹ਗੈਰ-ਕੋਮਾਂ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਕਦੀ ਵੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ⁶²ਮੂ, 223. ⁶³ਚਾਰਲਸ ਆਰ. ਸਵਿੰਡਲ, *ਦ ਗਰੇਸ ਅਵੇਕਨਿੰਗ* (ਫੂਲਰਟੋਨ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ: ਇਨਸਾਇਟ ਫਾਰ ਲਿਵਿੰਗ, 1990), 15; ਡੀ. ਸਟੂਅਰਟ ਬ੍ਰਿਸਕੋ, *ਰੋਮੀਆਂ*, ਦ ਕਮਿਊਨੀਕੇਟਰਜ਼ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਵੇਕੋ, ਟੈਕਸਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1982), 148 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁶⁴ਮੌਰਿਸ, 271. ⁶⁵ਬਰੂਸ, 121. ⁶⁶ਕਈ ਲੋਕ ਰੋਮੀਆਂ 7:1-6 ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਸੂਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਜੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ⁶⁷ਮੈਕਆਰਥਰ, 364. ⁶⁸ਬ੍ਰਿਸਕੋ, 144. ⁶⁹ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਜਿਮ ਟਾਉਨਸੈਂਡ, *ਰੋਮਨਜ਼: ਲੈੱਟ ਜਸਟਿਸ ਰੇਲ ਡਾਊਨ* (ਐਲਗਿਨ ਇਲਿਨੋਏ: ਡੇਵਿਡ ਸੀ. ਕੁੱਕ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 53 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ⁷⁰ਰੋਨ ਰਾਵਰਡ, ਪ੍ਰੈਡਕਸਨ, *ਦ ਮਿਸਿੰਗ* (ਸੈਟਾ ਮੇਨਿਕਾ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ:

ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨਜ਼ ਸਟੂਡਿਓ, 2003)।

⁷¹ਕ੍ਰੋਗ ਬ੍ਰਾਏਨ ਲਾਰਸਲ, ਸੰਪਾਦਿਤ, *ਕੰਟੈਂਪੋਰੇਰੀ ਇਲਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਫਾਰ ਪ੍ਰੀਚਰਸ, ਟੀਚਰਸ, ਐਂਡ ਰਾਈਟਰਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕਸ, 1996), 184 ਵਿੱਚ ਦਰਜ. ⁷²ਗਲੈਨ ਪੇਸ ਦੁਆਰਾ ਜਡਸੋਨਿਆ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਜਡਸੋਨਿਆ, ਆਰਕਾਂਸਸ, ਸੀ. 2001. ⁷³ਜਸਟ ਡਾਈਗ ਟੂ ਲਿਵ (ਕਾਲਮਾਜੂ, ਮਿਸੀਗਨ: ਮਾਸਟਰਸ ਪ੍ਰੈਸ, 1976), 78 ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ⁷⁴ਇਹ ਪਾਠ ਬਾਰਕਲੇਅ, 100 ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ⁷⁵ਜਿਮ ਮੈਕਗੁਇਗਨ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਸਾਡੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇਵਲ ਰੋਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੈਂਸਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਹ ਕੈਂਸਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ" (ਜਿਮ ਮੈਕਗੁਇਗਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼*, ਲੁਕਿੰਗ ਇਨਟੂ ਦ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ [ਲੱਬੋਕ, ਟੈਕਸਾਸ: ਮੋਨਟੈਕਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1982], 228)। ⁷⁶ਟਾਉਨਸੈਂਡ, 57.